

Hukommelsestab – helbredt Memory loss - healed

Oversat fra *The Christian Science Journal*, Årgang 127 Nummer 01

Jeg er ved at miste forstanden, tænkte jeg. For cirka 5 år siden blev det svært at huske noget som helst. Tanker kom og gik, men intet blev stående. Jeg trak konstant en nitte. Gammelkendte bibelhistorier, navne på mine kære, sikkerhedskoden til min cykellås og erindringen om det, jeg hvert øjeblik var i gang med – alt syntes at gå tabt for mig.

At genvinde klarhed startede med en enkel bøn: *Husk mig på, Far. Ikke, hjælp mig at huske, men, mind mig om. Husk mig på Dit nærvær. Lad det fylde min bevidsthed og fjerne enhver fornemmelse af frygt eller sygdom. Jeg er altid og udelukkende i en tilstand af fuld bevidsthed om Dig og af enhver ide, som Du – Sind – omfatter.* Til andre tider sagde mit hjerte blot, *Tak, Herre. Tak for at Du véd hvad jeg har brug for at vide, tak fordi Du forsyner mig med dine ideer og viden. Tak fordi Du drager omsorg for mig, at Du husker at jeg er dit barn og, at jeg ikke er alene.*

Bibelferset, "Lad det samme sind være i dig, som også var i Kristus Jesus" (Fil 2:5 efter engelsk overs.) blev mig en konstant ledsager. Jeg bad: *Far, lad dette sind være i mig, som også var i Kristus Jesus.* Jeg vidste, at dette Sind, som er guddommeligt, indbefatter egenskaber som mental skarphed, opfattelsesevne og erindring. Den indrømmelse, at jeg var uadskillelig fra min Skabers intelligens, forståelse og visdom reddede mig fra den falske opfattelse, at mine tanker kunne være adskilt fra deres kilde eller at jeg havde et sind adskilt fra Gud, som kunne være glemsomt eller sygt.

Midt i forvirringen og frygten for at jeg kunne miste min forstand, begyndte jeg at vinde et vist mål af ro efterhånden som jeg blev mere bevidst om min uadskillelighed fra Gud. At blive klar over denne enhed med Gud, befriede mig for stress og panik og bragte mig opmuntring og stor sindsro. At føle det guddommelige Sinds nærvær blev vigtigere for mig end at være klar over nogen bestemt tanke eller at udføre en bestemt opgave. At anerkende Guds nærvær hvert øjeblik blev en naturlig måde at tænke på. Ved enhver lejlighed bekræftede jeg, at jeg var opretholdt af Gud. Dette satte mig i stand til at huske alt, hvad jeg havde brug for, hvert øjeblik. Til min overraskelse begyndte selv viden, jeg ikke vidste jeg havde, at komme op til tankernes overflade. Jeg var i stand til hurtigt at træffe bestemte afgørelser, og løsninger på problemer dukkede naturligt op. Jeg stod fast på, i mine bønner, at jeg udtrykker den fulde mentale evne hvert øjeblik, og jeg opdagede, at jeg havde modet til at acceptere intet mindre.

At blive og vedblive med at være bevidst om Guds nærvær er en ærefrygtindgydende erfaring. Jeg forstod i højere grad at Guds Ord altid taler til mig på en måde, jeg kan forstå. Det overgår og korrigerer alle menneskelige meninger eller frygt, som måtte påvirke os. Som det hedder i Romerbrevet 12:2, "Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer

forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne." Og denne fornyelse af vores sind bliver ved.

For mig betød denne fornyelse den fulde genoprettelse eller normalisering af mental virksomhed. Jeg slog konsekvent fast, at fordi jeg er det guddommelige Sinds udtryk kan der ikke være noget fravær af mit fuldt aktive sind, og ej heller kan noget andet sind komme imellem mig og Gud. Denne sandhed fordrev antydningen af, at der var noget i vejen med mig og at der var noget, som jeg ikke vidste eller kunne huske. Ordene "Iklæd os på ny vort rette sind," fra et digt af John Greenleaf Whittier, var noget jeg sang med glæde (*Kristen Videnskabs Salmebog* nr. 50). Jeg gav slip på det, jeg opfattede som mit eget sind, og stolede ydmygt på Guds "sinds-nærværelse" for enhver ret tanke.

Den fuldstændige helbredelse krævede vedholdende bøn, men gradvist, efter et par måneder, opløstes det tryk og den frygt, jeg havde følt. Jeg kunne huske hvad jeg var ved at lave, hvor bilnøglerne lå, og hvad folk hed. Sikke en glæde! Navne, datoer, steder og formål vendte alle tilbage når jeg stolede på, at det uendelige Sind ville meddele disse ting.

Jeg er dybt taknemmelig for den store sindsro og åndsfriskhed jeg fortsat føler.

Linda Dinardo, Venice, Florida, USA